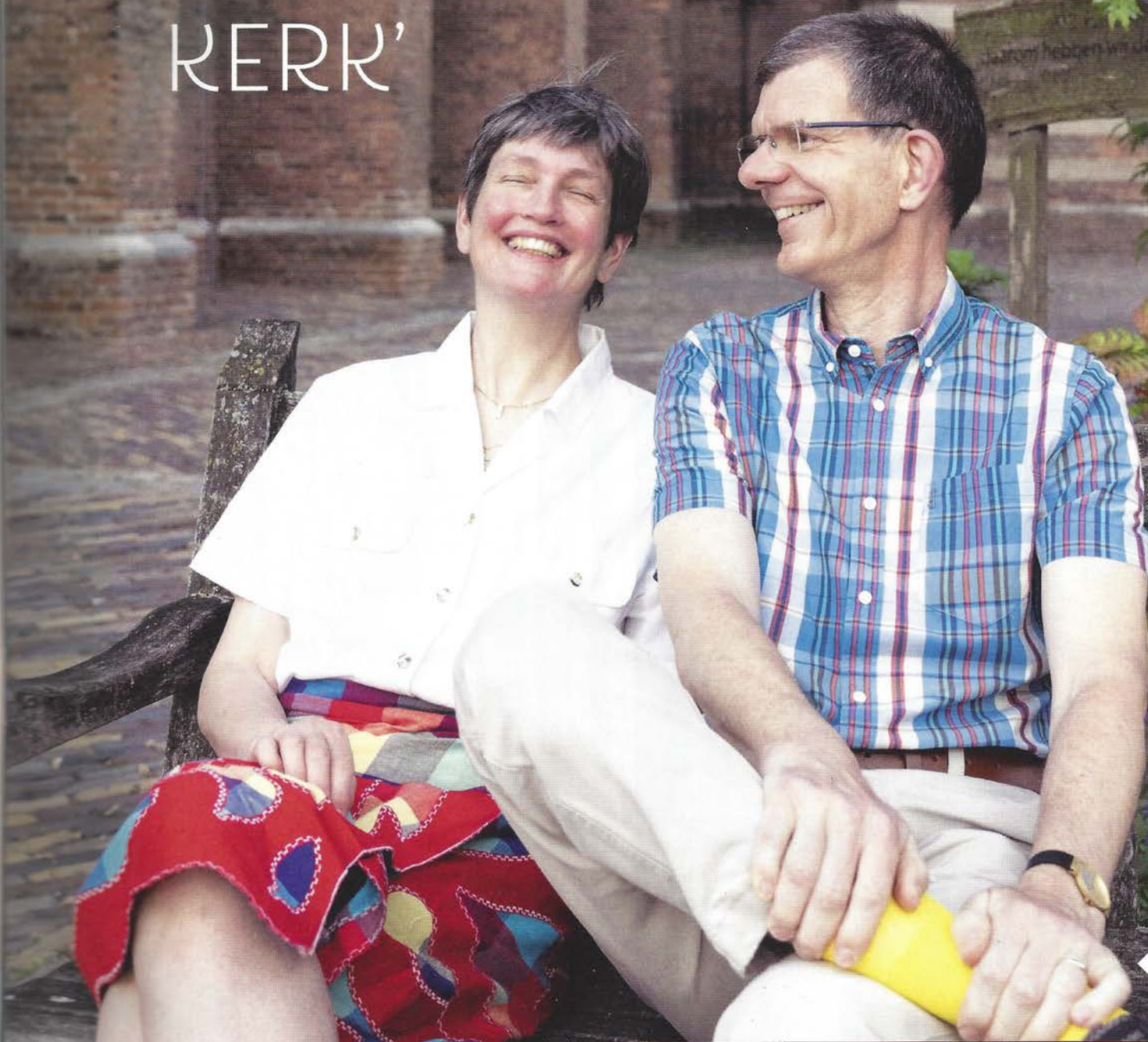

PORTRET

HENK EN NELLY WELLING
HEBBEN EEN MISSIE:

‘WIJ BLIJVEN ACTIEF IN DE KATHOLIEKE KERK’

In deze tijd waarin veel mensen de rooms-katholieke kerk verlaten, houden Henk (59) en Nelly (51) Welling gedreven stand. „We zouden niet zonder de kerk kunnen.” Hun geloof inspireerde hen zo dat ze in 2007 met hun drie kinderen naar Suriname vertrokken. Twee jaar lang zetten zij daar hun capaciteiten in voor minderbedeelden. Henk: „Zo’n avontuur kunnen we iedereen aanraden.”

„Ik kreeg het geloof met de papepel ingegoten”, vertelt Nelly. Ze is als basisarts werkzaam in een verpleeghuis en studeert voor specialist ouderengeneeskunde. In 1997 rondde zij haar studie af als arts en ging werken bij de trombosedienst. Tijdens de opleiding had zij Henk leren kennen. Henk is de middelste uit een gezin van vijf kinderen. Ook in zijn jeugd speelde het geloof een grote rol. „Behalve pastoor, dirigent en organist heb ik zowat alle vrijwilligersfuncties bij mij in de parochie weleens vervuld”, lacht hij. „Nu werk ik als permanent diaken in de rooms-katholieke kerk en zet ik mij voltijds in voor de kerk. Ook al worden er fouten gemaakt, toch heb ik de kerk nodig om gevoed te worden, om de accu van mijn geloof weer op te laden.” Nelly vult hem aan: „In de kerk vind ik Jezus, Hij is mijn persoonlijke Redder, iemand die mij leiding geeft.”

Misbruik

Ze hebben verdriet van de misbruikzaken die aan het licht kwamen, waardoor velen de kerk hebben verlaten. „Maar het gaat ons om God, om Jezus Christus. De kerk is ingesteld door Christus zelf. Helaas zijn de mensen in de kerk ménsen, en dus niet heilig en onfeilbaar. Het raakt ons en het doet pijn dat er mensen zijn – zowel in de rooms-katholieke kerk als in protestantse kerken en niet-christelijke stromingen – die anderen hebben misbruikt. Want juist een gelovige zou een voorbeeld moeten zijn van hoe God wil dat wij samenleven. Toch blijft het voor ons de katholieke kerk, met die rijke liturgie en de sacramenten, die ons het dichtst bij God kan brengen. Waar zouden we anders naartoe gaan? Bij andere

religies of kerkgenootschappen kom je ook goedbedoelende, maar feilbare mensen tegen. Dus weggaan zou niets oplossen.”

Op missie: een groot avontuur

Het echtpaar Welling besloot om hun capaciteiten in te zetten voor mensen in een derdewereldland. „Met de jaren begon bij mij het verlangen te groeien om mij in te zetten voor minderbedeelden en letterlijk over grenzen heen te gaan”, vertelt Henk. „Op een dag kwam ik thuis en zei tegen Nelly dat wij op missie naar Afrika moesten gaan. Ze dacht eerst dat we niet weg konden vanwege de school van de kinderen, maar Afrikaanse kinderen gaan ook naar school. Dus toen was het besluit genomen.”

De missie ging door, zij het niet naar Afrika. „De rooms-katholieke organisatie Fidesco kwam op ons pad en bood ons de kans om met ons gezin twee jaar als missionaris aan de slag te gaan in Suriname”, legt Nelly uit. In 2007 vertrokken Henk en Nelly met hun drie jonge kinderen voor een tweejarige missie. Nelly: „Je weet nooit hoe de kinderen het in een ander land doen; stikken ze bijvoorbeeld van heimwee? Niets was minder waar. Ze hebben zich goed aangepast en vonden het reuzeleuk om daar nieuwe vriendjes te krijgen.”

In de rimboe

Nelly ging werken als basisarts in de rimboe. Henk, destijds verpleegkundige, werd manager van Fatima Oord, een verzorgingshuis in Paramaribo. In Suriname was het bijzonder moeilijk een betaalbare, goede en betrouwbare manager te vinden. In Fatima Oord woonden zo’n tachtig ‘seniorenburgers’, zoals ouderen

daar worden genoemd. Henk had er 'een gouden tijd', maar moest wennen aan de mentaliteit van de personeelsleden.

„Door allerhande omstandigheden kwamen de zusters weleens een dag niet werken. Als je geluk had, meldden zij dit telefonisch, maar als zij geen beltegoed hadden, hoorde je niets. De volgende dag vertelden zij je dan bijvoorbeeld dat hun huisje was ondergelopen en dat zij dat eerst hadden moeten schoonmaken. Maar ze vertelden dat dan op zo'n stralende manier! De mensen bleven blij en optimistisch, in alle omstandigheden.”

Medische duizendpoot

Nelly werkte bij de Medische Zending, een organisatie die de mensen in het binnenland zorg biedt. Behalve als huisarts fungeerde zij ook als verloskundige, consultatiebureauarts, tandarts en verpleegkundige Spoedeisende Hulp. Daarvoor ging zij om de week een midweek naar Brownsweg, in het binnenland van Suriname.

„Het raakte mij enorm wat ik tijdens mijn huisbezoeken allemaal tegenkwam. De mensen woonden in kleine, golfplaten huisjes. Zieke mensen lagen in smerige omstandigheden, vaak in de brandende zon. Maar ook met zo'n smile op hun gezicht. Naarmate de tijd vorderde, begon ik mij ook wel een beetje te ergeren. De mensen kregen de middelen om hun gezondheid te verbeteren, maar ze deden dat vaak niet. Gewoon omdat ze het niet goed organiseerden of er geen zin in hadden. Het bleef voor mij wel een uitdaging om ze steeds op hun eigen verantwoordelijkheid te wijzen.”

Witte snoetjes

In deze periode leerden Henk en Nelly ook de kerk in Suriname kennen. Nelly: „Onze kinderen werden actief in de kerk. Ze volgden er catecheselessen en werden alle drie misdienaar. Midden tussen de Javaanse en Creoolse kinderen stonden onze drie witte snoetjes. Toen wij weggingen, merkten wij pas hoe de lokale bevolking het waardeerde dat wij uit onze vertrouwde wereld gestapt waren en naar hen toe gekomen waren. Niet zozeer voor ons praktische werk, maar dat wij met hen samen op weg wilden zijn.”

Vol enthousiasme vertelt Henk: „De mensen zijn daar meer bij de kerk betrokken dan in Nederland. De diensten werden massaal bezocht. De Surinaamse kerk is een blijde kerk en wij werden

er helemaal in opgenomen.” Nelly: „Wij vonden de missie de kans van ons leven. Het heeft ons als gezin dichter bij elkaar, maar zeer zeker ook dichter bij God gebracht.”

Het geloof heeft hun drie, inmiddels volwassen, kinderen niet onverschillig gelaten. De oudste zoon (24) is ingetreden in een Spaans klooster, de jongste, een dochter (21), evangeliseert al drie jaar in Canada. Ook de middelste, een zoon (22), is kerkelijk actief.

„Soms moet ik schroom overwinnen om onbekenden hierover te vertellen”, aldus Nelly. „Maar het is niet onze verdienste dat zij die richting op zijn gegaan. We namen ze van kleins af aan mee naar de kerk, maar ze hebben ook menig christelijk zomerkamp meegemaakt. Ook dat heeft hen gevormd. Als ik anderen eenmaal verteld heb over het geloof van onze kinderen, stemt het mij blij en levert het gespreksstof op.”

Tandenborstel

Henk en Nelly willen anderen graag in hun geloof laten delen. De kerkgang helpt daarbij. Henk: „De kerk zorgt ervoor dat je elkaar voedt en inspireert. En alleen als je iets krijgt, kun je ook uitdelen. Je hebt voorraad nodig om te kunnen blijven uitdelen. Daarom sta ik geregeld in de rij om mijn liefde weer aan te laten vullen door Gods liefde. Zonder kerk houdt dat heel vlug op voor mij.”

Hij maakt een vergelijking met een elektrische tandenborstel: „Als die bijna leeg is, poetst hij nog wel, maar niet zo goed en gaat hij steeds langzamer. Als je zelf Gods liefde minder ervaart, kun je daarvan ook minder doorgeven.”

Nelly, die instemmend knikt, zegt: „Je moet niet wachten totdat je je leeg voelt, maar je moet ook gelegenheden aangrijpen dat God in jou kan werken. Zondags naar de kerk gaan is zo'n gelegenheid, of naar een conferentie of op bedevaart gaan. Ook al voel je niets, God vult jouw liefdesbatterij.” ♦

Meer over missieprojecten is te bekijken op de website fidesco.nl.

Ook in Nederland zijn Henk en Nelly op een spannende missie. Lees erover op elisabethmagazine.nl.

'God vult
jouw
liefdes-
batterij'

